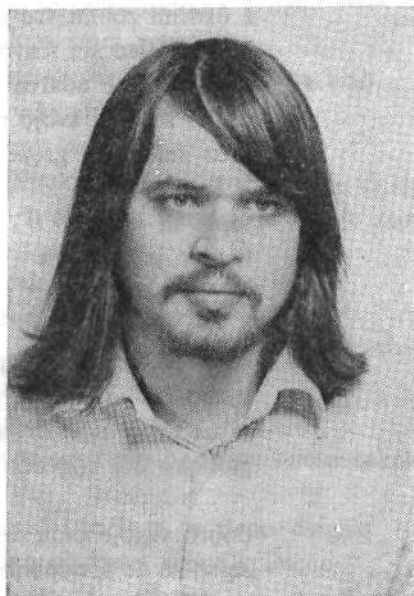

Jaša
Zlobec

ZADRGETAL   v tisti sobi temni zamračeni sem stal
 JE VEČER   in se gledal
 DO BOLEČINE   kako mi veke drhtijo
                     hočejo pasti čez oči
                     kako se mi komolci lomijo
                     v ostre pentlje kosti
                     noge poplesavajo
                     na mestu kot bi hotele tla prebiti se v zemljo pogrezniti

pa tak lep poletni večer je bil
 da bi človek ves svet poljubil

VOZEL   topli veter je zavel
                     topli veter z zahoda
                     topli veter skozi trepetlike šumi in smrt prinaša

sredi asfaltnega odmeva čisto sam
 šteješ svoje prste
 in ti topli vrtinec vrača dih v pljuča
 zaslišiš njegovo sporočilo

že zdavnaj je nevihta vse opustošila
 z ostrimi zobmi vse brstje obgrizla
 in zdaj njen sin s svojim vročim dihom
 seje milostne udarce
 da bo šel svet svojo pot
 brez zmede in groze

toplo in jasno
 kamor je treba iti

KAJ solze so prežgale papir
 mimo črk in skoznje
 skozi tla iz ilovice steptana
 globoko dol bogvedi kam

dobro vzgojenemu dečku
 se solze ne spodobijo
 požirati vase in stati na nogah
 zreti v temo stisnjenih ustnic

in te razpolovi tehtnica
 na dvoje
 jokaš hlastaje z odprtimi usti

MLADENIČ   gadji rep je švignil v luknjo
 KI MU JE VSELEJ   v mrzlo duplo črno katranasto poč
 ROKA ZASTALA   za las ga je zgrešil kamen

izzival je
 strupeni jezik čarovnice
 in nož je usekal ni zadel
 nežno je zajokal prerezani zrak

kaj naj s svojo pestjo
 ki vedno udari mimo
 edinole svoja usta razsekana vselej zadene

SAGA
O RIŽEVI SLAMI

tiho je sedla rodbina k delu
babica stara gospa
s svojimi ostrimi gubami na licih
je v kvadrat postavila
hčere in snahe
in vnukinje vsa mogoča mlada dekleta
na mirni znak kazalca je tkanje zamrmralo svojo pot
začela je rasti
stena iz riževe slame
sva vsak na svoji rogozi
v molitev zakona zatopljena
v toplem vetru na dotik telesa čakala
starodavna šega je steno dvigala
steno iz riževe slame spleteno
v enoličnem pisku zarotitvenih besed
je glava leno zanihala na prsi
se je krik na trdo čez pol pregriznil
je stena iz riževe slame
do pekla korenine pognala
kri sem brizgnil vate
žena
sem te z žilo korenino objel okoli pasu
modrikasti zven tvojih lic začudene maske
mi je oči prekril
stena iz riževe slame
se je v stožec zavila
oba izpljunila se skrčila vase
dlan na dlan si pritiskava
se s trebuhu zraščava z boki glojeva
z žarečimi očmi drug drugega boliva
orhideje na prsih nama smrt prinašajo
kako tanka je bila stena iz riževe slame
oster rez skozi kosti
natanko pod kolena naju je spodsekala

KRIK TELES
KI K TEBI HOČE

spet ležiš v sosednji sobi
žena moja
liste obračaš skoz papir življenje srkaš
skoz okno samemu
zvitemu skrčenemu v dve gube sedečemu
mi kobilice histerično hropejo
kot škržati čirikajo zelene živalce
jezne

s priostreno vžgalico si bom moral iztakniti očesi
eno za drugim
obe
in ti ju prinesti
da boš videla

s kakšno noro ljubeznijo
sem vate zazrt

KORAK

ko stopaš
ko stopinje
samo za sled
zdrknejo v stran

ko te preprosto zanese iz gazi
ko ravnotežje ti začne tiktakati
preveč naravnost

znato zlat postane vsak korak

KAMORKOLI
SE OBRNEŠ

sence se počasi daljšajo
kot bi hotel večer prehiteti jutro
kakor dolgi noži drsijo
za stopinjami bosih nog

in zaprtih oči stopiš v noč
da bi za vselej končal ta beg
brezciljen do bolečine

VEČER JE   pride izza vogala tisti grozni večer
KO NOČ PADE   ki mu na krilih visijo
NA ZEMLJO   težke uteži peska

in se njegov kljun odebeli
zakrivi v ubijalsko ost roparice

moja noč bo preključvana
moji noči bojo možgani izpiti

izsrkani
kakor kristalni kozarec
ravno prav ohlajenega šampanjca

ZGODBA O DEČKU
KI NI HOTEL
ODRASTI

od očeta do sina
od sina do njegovega sina
žubori rdeča živa kri

***

v rojstvo je bil vsajen popek
vrtnice
to bo deček
ki bo gore premikal

***

v poštenem svetu si bil rojen sin
sam se odloči
tekaj po tem travniku zelenem
kolikor ti boste noge dajo
zeleno in mehko in z mavričnim dežjem rose obsijano
ker sreča je bila tukaj rojena
v betlehemu živiš sin
moj

***

kaj bojo češnje res vsako pomlad znova dozorele
črne hrustavke

***

bojo sin
vse na tebi leži
moraš zdržati ta svet
pozabiti
da si od očeta luno hotel
naj ti jo da v dlaní
pozabi da te je strah
močan moraš biti zobe stisniti preživeti
hude dneve prebiti

***

prosim te sin zdrži
stopaj stopaj človek božji
kam bova drugače zdrsnila

***

v isti ris sva padla temne črne barve
isto vprašanje naju je prebodlo
sin

***

na besedo mi verjemi
sin moj
preveri vsak moj gib zagnizi v vsak moj pogled
stopi stražar po moji sledi
opomni me
kadarkoli si zarežem v zapestje

drug drugemu bova stala na preži
ti iz natančnosti
jaz iz ljubezni

***

vajina meja sem
moja najbližja kri
enega z levo roko objamem
drugemu z desnico sežem v dlan

zobato kolesje sem ki me melje na kosce
med trto in grozdom
med deblom in sadežem
vmes
kot znojno srago z bombažasto krpo me zbrišeta
svojo usojenost
svojo brazgotino

***

usoda me je vama namenila
kriva ali ne
ded in vnuk morala se bosta objeti
v moj poljub

EPILOG

kadar si sam
in ti klešče preščipnejo vrat
v zadnjem dihu pred smrtjo začutiš
tvoj oče tvoj sin bosta živela naprej
črta bo tekla
ampak ti boš umrl
čisto sam